

eller man kunde taabe sin Udkomst ved, hvad der saaledes kommer frem i Uviserne til en enkelt given Tid, saa forekommer det mig, at det vilde have været aldeles upassende, at Regjeringens Repræsentant var kommen med Forslag i saa Henseende. Men dette er jo dog heller ikke Tilfældet med den Mand, som omhandles under Nr. 64. Der er jo Ingen af dem, der have lagt Mærke til denne Mand's videnskabelige Virksomhed, som ikke er bekendt med, at han har udmærket sig ved sin Virksomhed f. Ex. ved det Skrift, hvormed han erhvervede sin akademiske Grad. Derved har han godtgjort, at han er en Mand, der har en overordentlig dybt indtrængende Kundskab i den Literatur, han deri beskæftigede sig med. Det forekommer mig, at det er den Maalestok, der maa anlægges, og derimod ikke nogle Vers i nogle Uviser. Det er ikke det, der her kan komme i Betragtning hverken for eller imod. Hvad mig angaar, stemmer jeg for den Understøttelse, der her er foreslaaet for Dr. Schandorph som en Anerkjendelse af hans videnskabelige Dydighed, og det er ingenlunde af Hensyn til hans Retning som Digter eller Sligt. Det er Noget, som jeg aldeles ingen Notits tager af. Det er kun Videnskabsmanden, jeg har villet være med til at støtte ved at slutte mig til det Forslag, som her ligger for. (Afbrydelse.) Jeg synes, der var Noget, som sagde, at der var Ingen, som havde talt om Versene. Det er dog Versene, der have bragt Bemærkningerne i Bevægelse i den senere Tid her i Landet. Man kan ligesaa godt sige det lige ud som lade det staa i Baggrunden. Jeg tror, at denne Mand ligesaa godt kan fortjene Anerkjendelse i sin Videnskabsgren som den Mand, der staaar ligeoverfor under Nr. 63, kan fortjene det i sin. Jeg kan ikke sige Andet end, at efter det Kjendskab, jeg har til dem, fortjene de begge to at komme i Betragtning. Det glæder mig, at den høitærede Minister har foreslaaet at komme dem tilhjælp for at skaffe dem Tiltrid til at fortsætte deres Studier og altsaa berige den Videnskabsgren, hver af dem giver sig af med. — Det, som jeg egentlig har et Par Ord at sige om, og som var Anledning til, at jeg begjærede Ordet, var, at jeg vilde anbefale det Forslag, der angaar Understøttelse til den dansk-norske Menighed i Paris. Jeg har ad anden Vej faaet Kundskab om, at hvis man ikke kommer denne Menighed tilhjælp, er der al Udsigt til, at dens hele velsignelsesrige Virksomhed maa standses. Dernæst er det mig ogsaa bekendt — det er iøvrigt en Kundskab, jeg har faaet, siden denne Sag blev behandlet i Udvalget, derfor har jeg ikke der kunnet gjøre den gjældende — at den Kirke, der skal leies, ikke kan faaes tillæie paa kortere Tid end 3 Aar. Saadanne Lokaler leier man i 3, 6 eller 9 Aar. 3 Aar er det Mindste, og naar Menigheden altsaa ikke kan have Udsigt til at faae Understøttelse i 3 Aar, er det næsten det Samme som, at hele Sagen

standsjes. Jeg forlanger ikke, at der skal staa udtrykkeligt „for 3 Aar“, men nu ved jeg Grunden, hvorfor man har forlangt Tilskudet for 3 Aar, og jeg antager, at naar dette bliver nærmere oplyst for Udvalget mellem 2den og 3die Behandling, vil det muligt ogsaa stille sig noget anderledes for de Herrer, der have været mod Forslaget, idet jeg ikke kan tænke mig, at man virkelig skulde ville for 4,000 Kr.s Styld berøve den Mængde af danske Arbeidere, der opholde sig i Paris, enhver Udgang til Gudstjeneste i deres Modersmaal. Det forekommer mig, at det vilde være haardt, om man gjorde det. Jeg ser ikke, hvorfor ikke Haandværkere, som ere i Udlandet, skulde være os ligesaa nære som Sømænd, der ere i Udlandet. Det er min Overbevisning, at den ene Slags ligesaa godt som den anden kan have Fordring paa den Humanitet fra vort Land, som kommer til at vise sig gennem Understøttelse af slike Institutioner, som ere til deres aandelige Vel. Jeg vil derfor tillade mig ved Siden af, hvad der iøvrigt er sagt fra anden Side, at bede indstændigt om, at man ikke vil negte denne Understøttelse. Om vi ogsaa skulle komme til i 3 Aar at give disse 4,000 Kr., vil jeg spørge, om det da var saa slemt for os, at vi for at undgaa det skulde gjøre Ende paa en saadan Virksomhed af Mænd, der opoffre sig for Sagen. Det synes jeg, aldeles ikke svarer til eller stemmer med den Stemning, der i Almindelighed giver sig tilkjende ligeoverfor Forhold af den Art. Jeg skal altsaa til, hvad der ellers er ansørt af Andre, sige min anbefaling for, at man gaar ind derpaa, og om der ogsaa ikke kommer til at staa Andet end „midlertidig“, har jeg det Haab, at, naar Sagen bliver tilstrækkelig oplyst, vil man idetmindste gaa til at støtte Sagen i den for Institutionens Bestaaen kortest mulige Tid, nemlig 3 Aar. Vi have det jo i vor Magt hvert Aar at tage det under Overveielse, om vi vilde give saadan Understøttelse eller ikke. At gaa hen og afbryde Sagen nu, før man er fuldstændig underrettet om Sagen i dens Helhed, vil dog efter min Formening være aldeles usædvanligt for en Forsamling som denne.

J. Pedersen: Til det ærede Medlem, der nu fattede sig, vil jeg gjøre den Bemærkning, at jeg ikke forstaaer, hvem han rettede sit Angreb imod. Der er jo Ingen her, der har sagt, at de vilde stemme imod den foreliggende Bevilling af Hensyn til, hvad der staaar i Uviserne. Jeg sagde udtrykkelig det Modsatte, og derfor forstaaer jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem angreb mig af den Grund, da noget Saadant slet ikke er kommet frem. — Til det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) skal jeg sige, at han misforstaaer det Ord, han citerede: „Frihed for Alt, hvad der stammer fra Land“, thi det er et Ord, jeg ogsaa meget godt kan